

Kdor išče...

tar pregovor že trdi: „Kdor išče ta najde.“ To je sicer res, vedno pa tudi ne. Da se ne da skrita stvar kar tako najti, je uvidel Štorov Pepček.

Preiskal je vse, tudi najbolj skrite kotičke pod streho, na hlevu in na hiši, toda sani le ni mogel najti. Celo leto so ležale lepo v šupi, in včasih jih je ogledoval z velikim veseljem. Ko je pa prišla zima, in je sneg pobelil holme in doline, so sani kar naenkrat izginile.

Samo enkrat jih je imel na klancu, potem pa nič več. Drsal se je z drugimi tovariši celo popoldne, prevračal se v sneg in prišel zvečer ves moker domov. Takoj so oče vedeli, kje je bil, in nič kaj jim ni bilo všeč. „Uči se rajši“, so rekli, „da ne boš imel samih trojk v izpričevalu.“

Potem so sicer molčali, toda Pepček je takoj uvidel, da imajo nekaj za bregom.

Sneg! Koga ne zvabi vun na prosto? Posebno še, če je človek mlad in razposajen, kot je bil Štorov Pepček. Takoj drugi dan je spet poiskal sani, kakor drugi njegovi tovariši. On je bil sicer že med večjimi, toda za tak opravek, kot je drsanje in kepanje, se je zanimal še ravno tako, kot oni, ki so še prodajali platno in nosili smeh in jok v enem mehu, ki pa je zelo občutljiv — — Pepček je torej ravno poiskal sani in prav pazno hodil gledat pred hlev, kdaj ne bo očeta tam, da jih bo lahko izmuznil. Oče pa so imeli ravno opraviti v hlevu in kar niso hoteli proč. Pepček se jih je bal in ni upal peljati sani mimo njih, ker je vedel, da mu pokažejo samo s prstom, in uničeno bo vse njegovo veselje.

Okrog hiše pa nikakor ni mogel, ker je bil na drugi strani visok plot, čez katerega bi ne bil mogel spraviti sani.

Toda zvita glava vedno ugane. Tudi Pepček jo je. Vzel je sani lepo na roke in jih nesel, dasiravno

so bile težke, prav tiho mimo hleva na drugi konec hiše. Smuk! in izginil je za oglom. Skrivaj se je ozrl, če ga kdo ni videl. Ko opazi, da ni ravno nevarnosti, jo ubere po snegu naravnost na klanec.

Vsaka vas ima kak breg ali klanec, kjer se zbira v zimskih dneh deca. Od jutra do večera jih je polno tam. Eni se drsajo, drugi kepajo, delajo snežene može in ugibajo stvari, ki so jim neumljive.

Pri drsanju je bil Pepček vedno prvi. Tudi danes je letel kar naprej s svojimi sanmi gorindol. Komaj je bil v dnu klanca, že jih je vlekel spet nazaj na vrh. Včasih se je postavil na glavo v sneg, pa kaj to mlademu fantu? Če je prišel slučajno voz, je morala cela vrsta drsalcev ustaviti sani. Ker pa to ni bilo lahko, so morali kreniti v stran, v sneg, kjer so se navadno vsi zvrnili.

Enkrat se jih je podila precejšnja vrsta po klanecu, ko jim pride nasproti težko obložen voz. Pepček je bil prvi in ga je malo prepozno ugledal, da bi mogel ustaviti sani. Drugače se ni mogel ogniti, kot zakrmiti v stran. Eno nogo torej upre v tla, da zavijejo sani s ceste. Ker je bil pa breg takoj poleg pota in ni mogel sani hitro ustaviti, smuknejo mu po bregu. Kot blisk je šlo čez kupe snega, ki se je nakupičil na nekaterih mestih, in ubogi Pepček je odletaval čezenj s svojimi sanmi. Vsi so gledali za njim in se bali, da bi ne priletel v kako drevo, ki so stala ob vznožju brega. Toda Pepček se je trdno držal sani in jih tudi znal voditi. Samo z nogo se je dotaknil tal, pa je šlo, v katero stran je hotel. Že je bil v dnu, kjer je bilo gostejše drevje. Sani pa so še vedno šle po snegu kot blisk. Zdajpazdaj bo zadel ob drevo! Švigne tik prvega, prav blizu drugega, a že se zaleti v tretje. Sani zaškripljejo in odlete v stran, Pepček pa pade v sneg in obleži na mestu...

Vsi otroci jo udró naravnost po bregu k Pepčku. Dvignejo ga iz snega, toda nezavednega. Na čelu ima rano, iz katere mu teče kri. Eden dečkov vzame robec in mu obveže rano. Hitro ga položijo na sani in peljejo domov.

Mati so prišli ravno v vežo, ko ga pripeljejo domov. V prvem hipu niti umeti niso mogli, kaj naj to pomeni. Ko pa ugledajo Pepčka krvavega, jim zastane sapa in od strahu ne vedo, kaj naj store. Hitro pridejo še oče in drugi domači in ga začno drgniti s snegom. Čuteč mrzli sneg pogleda Pepček okrog sebe. Zajoka, ker ga je bolela glava. Spravijo ga v posteljo in mu obvežejo z mokro ruto vso glavo. Več dni je moral ostati doma, kajti rana na glavi je utegnila biti še nevarna.

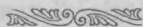
Potem pa, ko je ozdravil, je slišal marsikatero iz očetovih ust.

Pa še kaj hujšega bi bilo, da ga niso že same sani kaznovale za nepokorščino. Oče so že nekaj tipali tam okrog peči, kjer je kotiček za biče in podobne stvari... Pepčku je postajalo vroče, a oče so se usmilili in molče odšli vun...

* * *

Danes pa se ga zopet loteva želja po saneh. Rad bi jih videl, kakšne so kaj; če so res še bolj razbite, kot je bila njegova glava, kakor so se izrazili oče. Toda najti jih mora. Ne misli se sicer iti drsat, samo sani bi rad videl, one nesrečne sani, ki so se zaletale v drevo. Prijel bi jih in zagnal kam, da bi se vse razletele in ga nikdar več ne zapeljale v nesrečo.

Taras Vaziljev.

Po zimi.

Zunaj mrzel snežec pada,
Za pečjo je pa gorko;
Ptic nebroj tam zunaj strada,
Ki vas prosijo lepo:

„Dajte nam sedaj živila,
Ko vam je napolnjen hram!
Ko pomlad se bo vrnila,
Bomo hvalo pele vam...”

Osojski.

